

bet Amts 2den Valgfreds (Tscherning), at jeg synes, det var unødvendigt at søre Noget dertil. Smidlertid forekommer det mig dog, at de sidste Ord af den høitærede Minister have klaret den Misforstaaelse, der i denne Henseende har reist sig; thi er Tanken alene den, at en Embedsmand naturligviis som enhver anden Privatperson har Afgang til ved Domstolene at søge paakjendt et tvivlsomt Spørgsmaal, saa er dette en saa given Sandhed, at det næsten synes overflødigt at sige den, og vi have jo ogsaa ved den høitærede Justitsministers Ytringer hørt udtale den Anskuelse, at Domstolene maatte afvise saadanne Spørgsmaal.

Jeg har nærmest begjært Ordet for at gjøre opmærksom paa en Incorecthed, hvori den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning) har gjort sig skyldig, naar han har sagt, at Tanken var den, at Domstolene skulde kunne paalægge den lovgivende Magt Noget. Jeg troer ikke, at der ved en Dom, som maatte falde i Anledning af et Spøgsmaal som det omtalte, vil blive paalagt den lovgivende Magt Nogetsomhelst; der vil blive udtalt, at den executive Statsmagt har en vis Forpligtelse, og det vil da være overladt til Lovgivningen at foretage de videre Skridt, der kunne være nødvendige; men naar man er bange for, at der skal gjøres Overgreb fra den ene af de forskjellige Statsmagters Side imod den anden, er det nødvendigt, at man udtrykker sig bestemt, og det vilde dog være en Absurditet, om Domstolene ved nogensomhelst Leilighed paalagde den lovgivende Magt Noget. Der kan blive paalagt Regjeringen, Administrationen Noget, hvortil den lovgivende Magt kan finde det hensigtsmæssigt at give sin Bevilling; men selve den lovgivende Magt kan aldrig modtage noget Paalæg af Domstolene. Jeg er overbevist om, at det var mindre klare Udtryk, der undslap den ærede Rigsdagsmand, og jeg har kun villet gjøre opmærksom derpaa, for at det ikke skulde blive staaende som Mening, hvis det ikke er det.

Tscherning: Det er min Overbeviisning, at naar nogen juridisk Embedsmand, der er ansat under de Sportelbestemmelser, der nu

bestaae, vilde prøve paa, efterat disse Sportelbestemmelser ere forandrede ved Lov, at komme frem med en Klage, hvori han forlangte, at det Tab, han havde lidt i Embedsindtægter, skulde erstattes ham, og der blev givet Dom derfor, saa ramte den lovgivende Magt; thi den ramte en Bestemmelse, som kun kan komme til Udførelse ved den lovgivende Magts Beslutning, den ramte altsaa aabenbart den lovgivende Magt; men det er Noget, som tidt har foresvævet Folk, at der kan eksistere en constitutionel Forfatning og constitutionel Stat, hvor den dømmende Magt kan give sig af med Spørgsmaal af denne Art. Den ærede Justitsminister vilde aldrig være kommen til at udtrykke sig paa den Maade, han har gjort, naar han havde den fulde Overbeviisning, at Domstolene ikke kunne komme til at befatte sig med Sager af den Natur; han vilde da have sagt ganske simpelt: Naar den lovgivende Magt har fastsat Noget, saa er Sagen dermed afgjort, og han vilde saa maaskee have sparet sig sit andet Hensyn, Billighedshensynet, og ikke være gaaet til at prøve paa at indfætte Domstolene eller rettere sagt friste Domstolene til at gjøre Noget, som vilde være fuldstændig ubeføiet og som kunde bevirke, at hele Forfatningen hørte op.

Justitsministeren: At jeg skulde være istand til at føre Domstolene i Fristelse, det er en Tro, som jeg umulig kan anlage, at Noget har om mig. Her har slet ikke fra min Side været Tale om at friste Domstolene og heller ikke om at udtale Noget med Hensyn til Domstolene, men kun at hævde de paagjældende Statsborgere, saavelsom enhver Anden, Afgang til at henvende sig til Domstolene, naar de troe sig forurettede.

Tscherning: De paagjældende Statsborgere have i Sager af den Natur Intet med Domstolene at gjøre; de ere Statens Embedsmænd under administrativ Bestyrelse og have Intet med Domstolene at gjøre og Intet der at søge, og dersom Ministeren og Regjeringen ikke vænne Embedsmændene til at vide, at de ere Administrationen undergivne i denne Retning, saa vil tilsidst af Disciplin høre op.